

# Invitation til Den Internationale Fredskoalition #94: Demokratiets magiske forsvinden Fredag den 21. marts, kl. 16 denne gang

Ikke korrekturlæst

Fredag den 21. marts, kl. 16 denne gang

**B E M Æ R K T I D S Æ N D R I N G E N  
F O R E U R O P A**

Talere:

## Agenda:

- Helga Zepp-LaRouche**, founder Schiller Institute
- H.E. Ambassador Prof. Dr. Manuel Hassassian** video statement, Palestinian Authority Ambassador to Denmark
- Ray McGovern**, former CIA analyst and co-founder of the Veteran Intelligence Professionals for Sanity (VIPS)
- Fernando Garzón**, Executive Director of the Ecuadorian-Palestinian Union; Professor at Universities in Ecuador and consultant on development and land use planning for international organizations
- Marcia Merry Baker**, Editorial Board, Executive Intelligence Review
- Dennis Fritz**, Director of the Eisenhower Media Network;

Command Chief Master Sergeant (ret. U.S. Air Force)  
–**General discussion**, reports and initiatives, 3-minutes each

Svar på tilmelding her

De indledende bemærkninger fra hovedtalerne vil blive streamet på YouTube. Diskussionsperioden vil finde sted på Zoom. For at deltage på Zoom er en registrering nødvendig.

Se med på YouTube

Betydningen af den seneste telefonsamtale mellem Trump og Putin og de igangværende diskussioner mellem de to parter skal ikke findes i detaljerne om, hvad de diskuterede – eller undlod at berøre – i deres telefonsamtale den 18. marts. Betydningen er, at den er en del af en frisk ny vind, som har taget til og fejer hen over den strategiske scene og ændrer den kurs, som fik verden til at bevæge sig i retning af atomkrig i de sidste måneder af Biden-administrationen. Det er en ændring, der definerer en ny tilgang til de amerikansk-russiske relationer i det hele taget – og som har en generel “stemningseffekt” selv på emner, der ikke diskuteres specifikt, og på alle lande – uanset om de er klar over det eller ej.

Den russiske strategiske analytiker Fyodor Lukyanov, som leder Council on Foreign and Defense Policy, en førende russisk tænketank, fokuserede på det store billede i en artikel den 18. marts med den passende overskrift »Putin and Trump usher in an era of new diplomacy« (Putin og Trump indleder en æra med nyt diplomati). Lukyanov hævdede, at “den vigtigste udvikling er, at ægte diplomati er vendt tilbage”, og at “for første gang i årevis er der en reel chance for at finde en løsning – for langt om længe er der reelle forhandlinger.”

Lukyanov kom også med en nøgtern advarsel til russere, amerikanere og andre: »Men to ekstremer skal undgås: Den ene er illusionen om, at alt vil blive løst hurtigt og smertefrit, og den anden er den kyniske tro på, at enhver aftale i bund og

grund er uopnåelig.«

Det er særligt vigtigt, at præsident Putin vedvarende sætter BRIKS i centrum for diskussionen om den nødvendige nye sikkerhedsorden. Den 13. marts, i sit første svar på Trumps forslag om våbenhvile, takkede Putin varmt Trump for hans engagement i forsøget på at opnå en forhandlet fred i Ukraine, og derefter takkede han straks også regeringscheferne i Kina, Indien, Sydafrika og Brasilien – de oprindelige grundlæggere af BRIKS sammen med Rusland. Putin gjorde noget lignende lige før sin samtale med Trump den 18. marts ved at holde et langt møde med den russiske union af industrialister og iværksættere, hvor han fortalte dem, at BRIKS-landene og ikke Europa kommer til at være centrum for den globale økonomiske vækst i den kommende periode.

På den måde er Putin faktisk begyndt at gøre det Globale Syd til en samtalepartner i sine dialoger med Trump – hvilket Trump måske eller muligvis ikke engang er klar over endnu. Den nye politiske konstellation – USA, Rusland, Kina, Indien og andre nationer i det Globale Syd – er en kombination, der er stærk nok til helt at erstatte det konkursramte London-centrerede transatlantiske finanssystem en gang for alle.

Det ved briterne godt. I lyset af denne begyndende udvikling bliver briterne mere og mere desperate efter at opretholde deres overnationale politiske kontrol. I Tyskland har de netop gennemført et frækt de facto statskup for at iværksætte en omfattende Schachtiansk oprustning i hele Europa. Nu må man spekulere på, hvor i verden de vil iværksætte deres næste »rigsdagsbrand« eller provokation i stil med 11. september, som de historisk set altid har gjort, når de befinder sig i den slags knibe.

En central bekymring i den forbindelse er Sydvestasien, hvor briterne aktivt forsøger at narre (eller trække) Trump-administrationen ind i en omfattende krig mod houthierne i Yemen og derefter mod Iran. Netanyahu-regeringen i Israel er

med sin frastødende genoptagelse af folkemordet i Gaza Londons perfekte handlinger i den operation.

LaRouches Oase-plan udgør en klar løsning på dette problem, ligesom den er en model for den tilgang, der er nødvendig for at sikre, at den begyndende ændring i den globale politik konsolideres. Tulsi Gabbard, direktør for den nationale efterretningstjeneste i Trump-administrationen, talte før Raisina Dialogue i Indien og slog en håbefuldt tone an i forhold til, hvad USA's rolle igen kan være i den internationale konstellation. America First, sagde hun, »skal ikke misforstås som America Alone. De relationer, vi opbygger sammen, er afgørende for at fremme vores fælles interesser. Vores fælles værdier vil fortsat forme fremtiden for vores partnerskaber.»

Gabbard vendte sig derefter mod JFK's historiske tale fra 1963 på American University som rettesnor:

»For det første må vi undersøge vores holdning til selve freden. Alt for mange af os tror, at det er umuligt. Alt for mange tror, at det er uvirkeligt. Men det er en farlig, opgivende tro. Den fører til den konklusion, at krig er uundgåelig, at menneskeheden er dødsdømt, at vi er grebet af kræfter, vi ikke kan kontrollere. Vi behøver ikke at acceptere det synspunkt. Vores problemer er menneskeskabte. Derfor kan de løses af mennesker. Menneskets fornuft og ånd har ofte løst det tilsyneladende uløselige, og vi tror på, at de kan gøre det igen.«